

ГЛАВНА ПРОКУРАТУРА

НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

№ 10914

София, 30.06. 1993 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Бх. № 29/ке 13

Дата 30.06.93г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Т...У...К

г.г/с М. Жидаров
по к.д. № 13/1993 г.
30. VI. 93 г.

СТАНОВИЩЕ

ОТ ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
по к.д. № 13/1993 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с определението Ви от 17.06.1993 г.
по к.д. № 13/1993 г., с което главния прокурор е конституиран
като заинтересована страна, изразявам следното становище по
направеното искане от Министерския съвет за тълкуване на чл. 125,
ал. 2 от Конституцията:

1. Конституционният съд се е произнесъл по допустимостта на искането на МС, като е приел, че са спазени и изискванията на чл. 17, ал. 1 от ЗКС. Не съм съгласен, че това искане е мотивирано, след като сам Конституционният съд дава указания на МС "да обоснове становището си в смисъла, в който се иска тълкуването на конституционната норма". Не могат да се приемат за мотиви към искането твърденията, че съществува различно тълкуване на текст от Конституцията между страната в процеса /Министерския съвет/ и правораздавателния орган.

Не са мотиви и неточните твърдения на Министерския съвет за противоречива практика на Върховния съд. Напротив, ВС е спазил разпоредбата на § 3, ал. 2, във връзка с § 4 от Преходните и заключителни разпоредби на Конституцията и пред-

видения в нея срок. Едва след изтичането на този срок Върховния съд, действайки последователно, е променил практиката си и то именно изпълнявайки задълженията вменени от Конституцията на съдебната власт за осъществяване на прогласените със същата права на гражданите и юридическите лица да обжалват всички административни актове, които ги засягат /чл.120, ал.2 от Конституцията/.

2. От съществено значение за решаване на направеното искане е обстоятелството, че по въпроса за компетентността на Върховния съд, Конституционния съд вече се е произнесъл инцидентно. Становището е отразено в определението по к.д.№ 12/1992 г. с докладчик Л.Корнезов. По аргумент от § 2 и 4 от Преходните и заключителни разпоредби на Конституцията, Конституционният съд приема, че "до създаването на определената с Конституцията нова организация на съдебната власт ВС на РБ, като най-висша съдебна инстанция изпълнява и функциите на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд...".

3. Точното и правилно тълкуване на чл.125, ал.2 от Конституцията изисква на първо място съобразяване с принципите на духа на Конституцията.

Действително, съгласно чл.125, ал.2 от Конституцията, Върховният административен съд се произнася по спорове за законността на актовете на Министерския съвет, както и на други актове, посочени в закона. От друга страна § 4 от Преходните и заключително разпоредби предвижда, че определената с Конституцията организация на съдебната власт влиза в действие след приемането на устройствените закони на съдебната власт. Или в самата Конституция е предвидено, че текстовете на чл.117-133 ще започнат да действуват изцяло след приемането на устройствените закони за съдебната власт. След като в предвидения едногодишен срок не са приети устройствените закони, единственият правилен извод е, че през определен преходен етап /терминология и съображения, изложени в Р № 6/93 г. по к.д.№ 4/1993г./ старите структури на съдебната власт трябва да съжителствуват с новите конституционни изисквания. Това означава, че съществуващата съдебна система е тази, която може и е длъжна да преценява законосъобразността на актовете на изпълнителната власт, респ. Върховният съд, до създаването на Върховен административен

сът, е компетентният орган, който ще преценява законосъобразността на актовете на Министерския съвет. Компетентността на Върховния съд да се произнася по законността на актовете на Министерския съвет е предвидена изрично в действащия Закон за устройство на съдилищата, така чл.43, ал.1, т.3 във вр. с чл.44, т.2, б."а".

Становището, че законосъобразността на актовете на Министерския съвет не може да се преценява от Върховния съд, поради липса на създаден Върховен административен съд, противоречи и на редица разпоредби на Конституцията - чл.4, ал.1, чл.5, ал.2, чл.8, чл.105, ал.1, чл.117, ал.1 и др.

С оглед на изложените съображения изразявам становище, че Върховният съд е компетентен да осъществява функциите на Върховния административен съд до конституирането му, за да се гарантира изпълнението и спазването на прогласените с Конституцията принципи и права на гражданите и юридическите лица.

С УВАЖЕНИЕ,

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/Ив. ТАТАРЧЕВ/

PM